

„Aurică Antonie are 105 ani și este unul dintre pușinii veterani de război care încă mai sunt în viață. Își amintește fiecare moment de pe frontul din Basarabia și, apoi, dintr-un lagăr din Siberia. Tot în închisoare a ajuns și când credea că s-a întors acasă.” „Era primăvara lui 1941, când Aurică Antonie primea vestea că trebuie să plece la război. Avea 27 de ani pe-atunci. Și-a lăsat acasă soția însărcinată și a plecat pe front. A fost trimis peste Prut, alături de alți tineri soldați, să elibereze Basarabia și nordului Bucovinei de sub ocupația rusească”, citim într-un portret realizat anul trecut de Digi 24, scrie Cătălin Sturza pe www.adevarul.ro, preluat de Romanian Global News.

După terminarea războiului, Aurică Antonie a petrecut opt ani de calvar în Siberia. „La câteva luni după momentul scris cu sânge de tinerii români în istorie, armata sovietică a pus stăpânire pe Moldova. Aurică Antonie a fost luat prizonier și aruncat în lagărul din Siberia. A făcut muncă silnică, la reconstruirea orașelor sovietice distruse în timpul bombardamentelor și la canalul de pe Volga. Cu trupul zdrobit și inima frântă, a reușit totuși să supraviețuiască opt ani. Opt ani amari, de calvar.”

După întoarcerea în țară, a fost trimis în penitenciarul Târgșor. „Aurică Antonie a fost eliberat din lagărul sovietic înainte de Crăciunul lui 1950. Nu a ajuns însă acasă, la soție și copil, ci în penitenciarul Târgșor. (...) Ne-au dus acolo la închisoare că noi suntem de-ai lui Antonescu și Hitler și ne ducem înapoi. Am stat acolo 3-4 luni de zile, acum ne scoate, acum iar ne dădea drumul, iar ne scoate, până am făcut grevă, nu am mai ieșit. A adus acolo două batalioane de mitralieră și vă execut. Executați-mă și trageți în noi, că noi am trecut prin asta!”

"Aveam 27 ani când viața s-a oprit. Când s-a lăsat cortina și ziduri au început să fie înălțate." – nu cred că ar fi comentat nimeni dacă această afirmație i-ar fi fost atribuită lui Aurică Antonie. Și nu cred că ar fi comentat nimeni dacă am fi văzut portretele eroului Aurică Antonie prin tot orașul, dând legitimitate și credibilitate afirmației – și, în subsidiar, ideii de rezistență și de luptă pentru libertate.

Oare de ce am senzația că eroi precum Aurică Antonie nu vor ajunge niciodată în clipuri devenite virale și pe afișe mari, lipite prin tot orașul?

(articolul de pe Digi24 a fost publicat anul trecut; între timp, Aurică Antonie a împlinit 105 ani – și mulți înainte!)

P.S.: Am postat acest text pe contul meu de Facebook, iar acesta a fost raportat intens de anumite persoane care au fost se pare foarte deranjate de conținutul său. Textul a fost șters de pe wall-ul meu și de pe wall-urile altor câteva zeci de prieteni și cunoștințe care îl distribuieră, iar contul de Facebook mi-a fost temporar suspendat și sancționat. Oare care parte a acestui text încalcă standardele comunității? Oare care afirmație din text i-a deranjat atât de tare pe cei care l-au raportat intens către admin-ii Facebook?